

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 24^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1948

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΩΝΣΤ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1948 συνήλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν πρὸς ἐορτασμὸν τῆς Ἡμέρας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰσηναῖος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀνοικοδομήσεως κ. Δ. Λόντος, τὰ μέλη τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε., ὁ πρόεδρος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀρεοπαγῖται, πρεσβευταί, οἱ γενικοὶ διευθυνταὶ τῶν Ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, οἱ Πρυτάνεις τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ἀν. Γεωπονικῆς Σχολῆς, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν Ἰδρυμάτων καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

Ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Τριανταφυλλόπουλος εἰσηγούμενος λέγει τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν συνέχεται σήμερον εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν, ἵνα ἐορτάσῃ ἱστορικὴν ἐπέτειον, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔλαβε ζωὴν ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Εἶναι αὕτη ἡ 24^η Ὀκτωβρίου, διότι τότε πρὸ διετίας ἐμβῆκεν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἤρχισεν ἡ ἰσχὺς τῆς νέας ταύτης Διατάξεως, πὺν ἐψήφισαν πενήτηντα ὀκτὼ κράτη, καὶ ἡ ὁποία σκοπεῖ νὰ λύσῃ τὸ μέγα πρόβλημα τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ἐν τέταρτον αἰῶνος ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐγεννᾶτο ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἥτις, ἂν ἐκρημίσθη ἀπὸ τὴν λαίλαπα τοῦ προσφάτου πολέμου, οὐκ ἤτιον ἀπετέλεσεν ἀξιόλογον προσπάθειαν εἰς τὸ πεδῖον πρακτικῆς ἐφαρμογῆς ζητήματος, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε οὐτοπία.

Ἄλλὰ καμμία μεγάλη ἰδέα δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶναι οὐτοπία ἐπ' ἄπειρον.

Ἄλλοτε εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐθεωρεῖτο ὡς φυσικόν τι φαινόμενον ἡ διάκρισις τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐλευθέρους καὶ δούλους. Ἄλλὰ σιγὰ-σιγὰ ὑπὸ τὴν ὄθησιν νέων ἰδεῶν φιλοσοφικῶν, ὑπὸ τὴν ἐξελισσομένην πρὸς τὰ πρόσω διάρθρωσιν τῶν καθ' ἕκαστον κρατῶν καὶ ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ἐπετεύχθη ἡ κατάργησις τῆς δουλείας.

Καὶ ἐν ἄλλο παράδειγμα ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν Μεσαίωνα. Εἰς τὴν Δύσιν ἡ ἐξασθένησις τοῦ κράτους εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε, ἀντὶ τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἀτόμων, εἰσῆχθη καὶ ἐκράτησεν ἐπὶ μακρὸν τὸ σύστημα τῶν λεγομένων ἰδιωτικῶν πολέμων πού εἶχε προσλάβει μόνιμον μορφήν. Ἄλλ' ἤρκεσε τὸ φῶς τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἡ ἐπιστροφή πρὸς τὸν ἀνθρώπινον ἑλληνολατινικὸν πολιτισμὸν διὰ νὰ διαλυθῇ τὸ σκότος καὶ ἐκλείψῃ ὁ ἰδιωτικὸς πόλεμος ὡς θεσμὸς κοινωνικῆς συμβιώσεως.

Διατὶ δὲν θὰ συμβῆῖ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ἔθνη;

Αἱ σημεριναὶ περιστάσεις πού τόσοσιν ταλαιπωροῦν τὸν κόσμον δὲν πρέπει νὰ μειώσιν τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ ἀποθαρρύνουν.

Ἦδη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἐθεώρησε τὸ ζήτημα ὡς τὸ βασικὸν διὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ ἡ γραμμὴ τὴν ὁποῖαν ἔθετο ὡς γνώμονα τῆς δράσεώς του ὁ Ὅργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εὔρηται κατὰ βάθος εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ δικαίου, ἣν οὗτος ἐκτείνει ὁμοίμορφον εἰς κάθε σχέσιν.

Θέλομεν ἀκούσει μετ' ὀλίγον ἀπὸ ἀρμόδιον ὁμιλητὴν, ποῖαι καὶ πόσαι ὑπῆρξαν αἱ θεωρητικαὶ συμβολαὶ καὶ αἱ πρακτικαὶ προσπάθειαι πού μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον. Ἡ λαμπρὰ αὐτοῦ ποικιλία ἐπὶ τῶν παντοίων ἐκφάνσεων τοῦ πνεύματος ὑπῆρξεν ἡ μεγαλειτέρα δύναμις του ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν πλειόνων ἀνταγωνιζομένων πόλεων, ἡ δὲ προσπάθεια, ὅπως εὑρεθῇ σύστημα εἰρηνικῆς συνεργασίας ἐν μέτρῳ ἰσότητος καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἴσως καὶ σήμερον τὸ μᾶλλον ἀκανθῶδες πρόβλημα.

Ἡ Ἑλλάς ἦτις καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὑπῆρξε θιασῶτις θάλασσα τὴν ἰδέαν αὐτῆς διὰ συλλόγων καὶ ὁμαδικῶν προσπαθειῶν κατὰ δύναμιν, ἀποβλέπει μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν εὐδῶσιν τοῦ ἔργου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε ἐργασία τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἐμβάλλει εἰς σχέψεις ἐκείνους, οἵτινες ὡς κριτήριον λαμβάνουν μεμονωμένα ἀποτελέσματα τῶν ποικίλων διαταραχῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀναστατώσεων τοῦ πολέμου, ὀλιγώτερον δὲ πάντων θὰ ἦτο εὐχαριστημένος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνας Ἕλληνας. Ἄλλ' ἐὰν σκεφθῶμεν ποῖον εἶναι τὸ μέγα βῆμα πού πρέπει νὰ γίνῃ ἀκόμη μέχρις οὗτου

ἐμπεδωθῆ ἢ νέα περίοδος πλήρους, ἐφ' ὅλων τῶν πολιτιστικῶν πεδίων, εἰρηνικῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν, τότε κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνεται, ὅλοι πρέπει νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἱερότητα αὐτῆς τῆς ιδέας καὶ τὴν πίστιν αὐτὴν νὰ τὴν ἐκδηλώσωμεν διὰ παντὸς μέσου.

Καὶ ἐν ἓκ τῶν μέσων αὐτῶν εἶναι ἡ κατανόησις καὶ ἡ ἔντονος διακήρυξις ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν Ἑνωμένων Ἑθνῶν δὲν πρόκειται νὰ ὑποστοῦν μείωσις τὰ ἔθνη, διότι τότε θὰ ἔπαιαν νὰ εἶναι ἠνωμένα ἔθνη. Τότε θὰ ἀπηρτίζετο ἔνωσις μὲ ἐπικράτησιν τῶν μεγάλων ἐπὶ ἐξουθενώσει τῶν λοιπῶν. Τοιαύτας ἐνώσεις ἐγνώρισεν ὁ κόσμος πλέον ἢ ἅπαξ. Τὸ τελευταῖον ὑπόδειγμα ὑπῆρξεν ἡ Ἰερὰ Συμμαχία, ἣτις ἐκράτησε μὲν τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλὰ μὲ ποίας θλιβερᾶς συνεπείας.

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι ἀφηρημένον ἄθροισμα ἀνθρώπων, ἀλλὰ λαμβάνει ζωὴν καὶ τρέφεται ἀπὸ τοὺς χυμοὺς ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, μεγάλα καὶ μικρά, ἕκαστον τῶν ὁποίων μὲ τὸν ἰδικόν του χαρακτῆρα καὶ μὲ τὴν ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν του κάτι ἔχει νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν γενικὴν προόδον.

Εἰς τὴν ποικιλίαν ἀκριβῶς αὐτὴν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τῶν καθ' ἕκαστον ἔθνῶν ἔγκειται ἡ ἐσωτέρα καὶ ἡ βαθυτέρα δύναμις ποὺ φέρει τὸν κόσμον πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέεται ἡ λεγομένη κυριαρχία, ἣτις, ἀφοῦ θὰ στεγασθοῦν τὰ ἔθνη ὑπὸ ὑπερέτερον τινὰ ἐξουσίαν, θὰ ὑποστῆ κατ' ἀνάγκην ὀργανωμένον πλέον περιορισμόν. Ἄλλ' ὅπως τὰ ἄτομα ἐντὸς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κράτους δικαίου ὑφίστανται περιορισμόν τῆς κυριαρχίας των, τῆς ἀτομικῆς των βουλήσεως, χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ χάνουν τὴν προσωπικότητα αὐτῶν, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰ ἔθνη εἰς τὴν συντελουμένην ὀργάνωσιν αὐτῶν ὑφίστανται καὶ θὰ ὑποστοῦν μὲν περιορισμόν τῆς λεγομένης κυριαρχίας των, ἀλλὰ δὲν θὰ χάσουν τὴν ὄντοτήτά των, τὴν προσωπικότητα αὐτῶν, δὲν πρόκειται νὰ ἀπεμπολήσουν τὴν ψυχὴν των.

Ὅτι εὐρισκόμεθα πλέον εἰς καλὸν δρόμον φανερόνουν καὶ αἱ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐκδηλούμενα ἐπιδιώξεις πρὸς διαμόρφωσιν, δίπλα εἰς τὰ Ἑνωμένα Ἑθνη, ἰδιαίτερον ποικίλων ἐνώσεων, ὅπως εἶναι τὸ Σύμφωνον τῶν Βρυξελλῶν, ἡ Ἐνωσις τῶν δεκαῆξ κρατῶν, ἡ Ἑνωμένη Εὐρώπη, τὸ Ἀτλαντικὸν Σύμφωνον.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐνώσεις, μακρὰν τοῦ νὰ παρακωλύουν τὸ ἔργον τῶν Ἑνωμένων Ἑθνῶν, τοῦναντίον προλειαίνουσι τὴν ὁδόν, ἐξηγοῦνται δὲ εὐχερῶς ἐκ τούτου, ὅτι εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον ἐνοῦνται εἰς κοινούς μεγάλους σκοποὺς ἔθνη ζῶντα ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἢ παρεμφερῆ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν καὶ συνεπῶς ὑπὸ κοινὸν ιδεολογικὸν ρυθμόν.

Ἐνας μεγάλος πολιτικὸς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ζῶν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ

πολιτισμένα κράτη ἦσαν διηρημένα εἰς δύο ἀντιθέτους μεταξύ των ρυθμούς, γνωστούς τότε ὑπὸ τὸ ὄνομα δημοκρατία καὶ ὀλιγαρχία, ἔλεγεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐδῶ καὶ 2300 χρόνια :

« Συχνὰ ἐπολεμήσατε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄλλοτε πρὸς δημοκρατικά καὶ ἄλλοτε πρὸς ὀλιγαρχικά κράτη, ἀλλὰ διὰ διάφορον ἐκάστοτε λόγον. Πρὸς ἐκεῖνα μὲν, πρὸς τὰς δημοκρατίας, λόγῳ φιλοτιμίας ἢ διὰ λωρίδα γῆς, ἐναντίον τῶν ὀλιγαρχικῶν ὅμως πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πολιτεύματός σας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ τολμῶ νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἐπροτιμούσατε νὰ ἔχετε ἐχθροὺς ὅλους τοὺς Ἑλληνας ὠργανωμένους εἰς δημοκρατίας, παρὰ νὰ τοὺς ἔχετε φίλους ὠργανωμένους εἰς ὀλιγαρχικά συστήματα. Διότι, ἐὰν εἶναι ἐλεύθεροι, δὲν θὰ ἐκοπιάζατε νὰ κλείσετε εἰς πᾶσαν στιγμὴν εἰρήνην μαζί των, ἐνῶ ἡ φιλία των, ὅταν εἶναι ὀλιγαρχικοί, πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ στερεὰ καὶ ἀσφαλὴς ».

Ἐκτοτε, εἰς τὸν διηνεκῆ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἰδέας τοῦ δικαίου, ποταμοὶ αἱμάτων, κατὰ τὴν διαδρομὴν αἰῶνων, ἐπότισαν τὴν οἰκουμένην, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πλέον βάσιμος ἐλπίς, ὅτι τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἐβλάστησε πρὸ διετίας ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, γρήγορα θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ ἀπλώσῃ τὰς ρίζας του καὶ εἰς ὅσα ἐδάφη εἶναι ἀκόμη στεῖρα ἢ ἀπεξηραμμένα.

Μὲ τὴν χαρωπὴν αὐτὴν ἐλπίδα ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν κατὰ τὴν σημερινὴν μεγάλην ἐπέτειον ἀπευθύνει ἐκ τοῦ φωτεινοῦ χώρου, ὅπου ἀπὸ τὸν θεῖον Πλάτωνα ἐδιδάσκετο ὅτι μία καὶ ἐνιαία εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ἰδέα τοῦ δικαίου καὶ διὰ τὰ ἄτομα καὶ διὰ τὰς πολιτείας καὶ διὰ μίαν μέλλουσαν ὑπερπολιτείαν, ἀπευθύνει πρὸς τοὺς οἰκοδόμους τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν θερμὸν ἔπαινον καὶ χαριετισμὸν ἐγκάρδιον.

Ὁ κ. Σ. Κουγέας ἀκολούθως ἀνεβθὼν εἰς τὸ βῆμα ὠμίλησε μὲ θέμα: « Ἡ νέα Ἀμφικτιονία καὶ οἱ πρόδρομοι αὐτῆς ».

Μεταξὺ τῶν πενήτηντα καὶ ὀκτὼ Ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ὡς μέλη τοῦ νεοροῦ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ τοῦ κληθέντος τὰ « Ἠνωμένα Ἐθνη » πρόκειται νὰ τελέσουν ἕκαστον ἰδιαίτερος ἀθῆμερον τὸν πανηγυρισμὸν τῆς 24ης Ὀκτωβρίου, ἥτις ἐθεσπίσθη ὡς « Ἡμέρα τῶν Η. Ε. », μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τούτων τὸ Ἑλληνικὸν ἔρχεται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ εὐχάριστον τοῦτο καθῆκον μὲ τριπλοῦν αἴσθημα: Μὲ τὸ αἴσθημα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως, διότι ἡ ἰδέα τῶν Η. Ε. εἶναι ἰδέα ἑλληνικὴ, ἔχουσα τὴν πηγὴν ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ρίζαν εἰς τὸν ὑπέροχον ἑλληνικὸν πολιτισμὸν. Μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἐγγνωμοσύνης, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύουν τὰ Η. Ε. ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς χεημαζομένης ἡμῶν χώρας. Μὲ τὸ αἴσθημα τῆς πα-

ρηγόρου ἐλπίδος ὅτι ἡ Ἑλλάς, κράτος μικρὸν καὶ ὀλικῶς ἀνίσχυρον, ἀπειλούμενον ἀπὸ κακοῦς γείτονας καὶ ἐπιβούλους ἐχθρούς, εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῶν Η. Ε. θὰ ἀτενίσῃ πάντοτε ὡς πρὸς τὸν γενναῖον συναντιλήπτορα καὶ τὸν ἰσχυρὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἑδαφικῆς αὐτῆς ἀκεραιότητος.

«Ἡ παγκόσμιος ἱστορία κινεῖται περὶ ἰδέας παλαιάς, εἰς τὰς ὁποίας δίδει νέον τύπον». Ἡ ρῆσις αὕτη, λεχθεῖσα ἀπὸ ἕξοχον νομικὸν καὶ πολλὰκις ἀπὸ ἱστορικοῦς ἐπαναληφθεῖσα ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὰ Η. Ε., τῶν ὁποίων ἡ ἰδέα εἶναι παλαιὰ καὶ μόνον ὁ τύπος εἶναι νέος.

Ἡ ἰδέα διεθνοῦς ὀργανώσεως πρὸς ἀσφάλειαν τῆς εἰρηρικῆς διαβιώσεως τῶν λαῶν δὲν ἐρρίφθη τὸ πρῶτον τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1945 εἰς τὴν Γυάλλαν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν τριανδρίαν τῶν νικητῶν τοῦ Ἄξονος. Σχέδια τοιούτων ὀργανώσεων παρουσιάζονται πολλὰ καὶ ποικίλα κατὰ τε τὸ ἐγγυὲς καὶ τὸ ἀπώτερον παρελθόν. Σχεδὸν κατὰ κανόνα οἱ λαοὶ τὴν ἐπιούσαν ἐνὸς πολεμικοῦ συγκλονισμοῦ περιήρχοντο εἰς τὴν ἀνάγκην, ἢ νὰ ὑπαχθῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἄλλου, ἢ νὰ πολλαπλασιάσουν τὰ πολεμικά των μέσα πρὸς μέλλουσαν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἀφοπλιζόμενοι νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν διεθνοῦς ὀργανώσεως, ἥτις ὑπὸ τύπον συμμαχίας, ἢ ὁμοσπονδίας, θὰ παρῆχεν εἰς αὐτοὺς ἐγγυήσεις περὶ εἰρηρικῆς καὶ ὁμαλῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐθνικῆς των ζωῆς. Ἡ τρίτη αὕτη περίπτωσις δὲν εἶναι ἡ σπανιωτέρα. Ἡ δὲ ἐμφάνισις αὐτῆς διαρκοῦντος ἀκόμη τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἐφαρμογὴ της ἅμα τῇ περατώσει αὐτοῦ, δεικνύει ὅτι ἡ ἰδέα τῶν Η. Ε. εἶχεν ἐνωρὶς ὠριμάσει εἰς τὴν συνείδησιν τῶν κατὰ τοῦ Ἄξονος συμμαχοῦντων. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ δένδρον τῆς εἰρήνης τῶν λαῶν εἶχε καλλιεργηθῆ ἀπὸ χρόνον μακρῶν, ἐξηκολούθει δὲ νὰ ποτιζέται ἀπὸ τὴν σκέψιν σειρᾶς ὑπερόχων ἀνδρῶν καὶ ομάδων, τῶν ὁποίων αἱ προσπάθειαι, ἀδιάπτωτοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀποτελοῦν τὰ ἱστορικὰ θεμέλια τῆς ὑπὸ τὸ σημερινὸν ὄνομα «Ἡνωμένα Ἔθνη» διεθνοῦς ὀργανώσεως.

Ἡ τὰς ἰδέας τοῦ πατρὸς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας Εὐσεβίου ἀπηχοῦσα καὶ τὴν ἐπὶ γῆς εἰρήνην ἐπαγγελλομένη *Civitas Dei* τοῦ ἱεροῦ Ἀύγουστίνου, τὰ φιλειρηνικά σωματεῖα καὶ αἱ συνελύσεις αὐτῶν, τὰ σχέδια τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων τοῦ *Dubois*, τοῦ Ἀββᾶ *de Saint-Pierre*, τοῦ *Crucé* καὶ ὅσα ἄλλα εἶχον καμπευθῆ εἰς τὸ φιλελεύθερον ἐργαστήριον τῆς γηραιᾶς Σορβῶνης, ἥτις εὐστόχως ὠνομάσθη κοσμοπολιτικὴ δημοκρατία τοῦ πνεύματος, τὸ πρὸς αἰωνίαν εἰρήνην Σχέδιον τοῦ μεγάλου Κάντ, τὰ Διεθνῆ Συνέδρια τῆς Εἰρήνης, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν τοῦ Οὐίλσονος, πάντα ταῦτα εἶναι οἱ πρόδρομοι τοῦ σημερινοῦ Ο. Η. Ε..

Τὸ εὐρὸν λοιπὸν καὶ γενναῖον σχέδιον τῶν Η. Ε. δὲν εἶναι ἐπινόησις μιᾶς εὐτυχοῦς στιγμῆς. Εἶναι τὸ ἀπαύγασμα πόθων προαιωνίων, ἐκδηλωθέντων εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ προσπάθειῶν πολυμόχθων, αἵτινες ἐκαλλιεργήθησαν ἀπὸ ὅλους τοὺς πο-

λιτισμένους λαούς. Οί συλλαβόντες και εκτελέσαντες τὴν ἰδέαν τῶν Η. Ε. δὲν εἶναι οἱ δημιουργοί, ἀλλ' ἔγιναν ἀπλῶς οἱ φορεῖς τῶν ἰδεωδῶν, ἅτινα πολὺ πρότερον εἰς ἀπωτάτους χρόνους καὶ εἰς ἄλλους τόπους καὶ λαοὺς γεννηθέντα καὶ ἀνθήσαντα, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ζωογονῇ ἢ πνοῇ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τοῦ Δικαίου. Ὅπως δὲ πᾶσα εὐγενὴς ἰδέα, οὕτω καὶ ἡ ἰδέα τῶν Η. Ε. ἐγεννήθη καὶ ἤρθησεν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν Ἑλλάδα, πάντες δὲ οἱ ὑπὲρ αὐτῆς διὰ τῶν αἰώνων ἀγωνισθέντες, ἀπὸ τὴν δροσερὰν καὶ διαυγῆ ἑλληνικὴν πηγὴν ἐπότιζαν τὴν σκέψιν αὐτῶν. Ἀκόμῃ καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων, ἡ δεσποτικωτάτη καὶ κατακτητικωτάτη ἡγεμονικὴ φυσιογνωμία, ὅταν ἀπαλλαγεῖς τῆς πολεμικῆς ματίας, κατέκειτο συντετριμμένος εἰς Ἀγίαν Ἐλένην, πρὸς τὰς ἑλληνικὰς Ἀμφικτιονίας ἔστρεψε τὴν μνήμην καὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ διὰ νὰ διατυπώσῃ εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του τὰ περὶ μονίμου εἰρήνης καὶ δημοσπονδίας τῶν λαῶν καθυστερημένα αὐτοῦ σχέδια.

Ὁ μελετῶν τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν διαφόρων λαῶν βλέπει ὅτι ἡ φιλοσοφικὴ διανόησις καὶ ἡ ἰδεολογία ἐν γένει ἐνὸς λαοῦ εὐρίσκειται εἰς ἄμεινον πάντοτε σχέσιν καὶ ἀλληλεπίδρασιν πρὸς τὴν ἐκάστοτε πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ὁ *Fustel de Coulange* εἰς τὴν κλασσικὴν αὐτοῦ μελέτην «Τὸ Ἀρχαῖον Ἄστυ», ἔδειξεν ὅποια στενὴ σχέσις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως παντός λαοῦ καὶ ὅποσιν ροπήν ἤσκησαν ἐπὶ τὴν πολιτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων αἱ θησκευτικο-φιλοσοφικαὶ ἰδέαι καὶ ὀργανώσεις, πλεῖστοι δὲ ἄλλοι ἱστορικοὶ ἐξήτασαν καὶ παρεδέχθησαν τὴν σημασίαν ἣν εἶχαν διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης αἱ διδασκαλίαι τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν Σχολῶν. Ὁ *Wilamowitz* χαρακτηρίζει τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Περικλέους ὡς πνεῦμα τῆς Ἰωνικῆς φιλοσοφίας, ἡ ὅποια ἐπέδρασεν ὄχι μόνον ἐπὶ τὸν Θουκυδίδην, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν Περικλέα, ὅστις ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Κλαζομενίου Ἀναξαγόρου. Ὁ δὲ ἡμέτερος Μάρκος Ρενιέρης μὲ τὴν ἀξιόλογον περὶ Βλοσίου καὶ Διοφάνους μελέτην αὐτοῦ ἠρμήνευσε τὰς μεταρρυθμίσεις τῶν Γράκων ὡς ὑπαγορευθεῖσας κυρίως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ τότε εὐρύτατα διαδεδομένης διδασκαλίας τῶν Στωϊκῶν.

Πάμπολλα εἶναι τὰ πολιτικὰ φιλοσοφήματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς κοινωνίας τῶν διαφόρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου πρὸς ἀλλήλας, αἵτινες *mutatis mutandis* παραβάλλονται καὶ προσομοιάζουν πρὸς τὰ διάφορα Κράτη τοῦ σημερινοῦ κόσμου, ἰδίως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ. Σπέρματα πολιτικῆς ἐνώσεως ἐγκλείουν αἱ περὶ κοινότητος, ἰσότητος καὶ ἁρμονίας θεωρίαι τῶν Πυθαγορείων, τῶν ὁποίων οἱ σύνδεσμοι, οἱ «θίασοι», ὅπως ἐκαλοῦντο, εἶχον προφανῆ τὸν πολιτικὸν χαρακτῆρα. Τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ ξύμπαντος κόσμου συνιστᾷ ὁ Δημόκριτος, ὁ πρῶτος διδάσκαλος τοῦ φυσικοῦ δικαίου. Ὅτι δὲ μία ἐκ τῶν

πολιτικῶν ιδεῶν τῆς προσωκρατικῆς φιλοσοφίας ἦτο καὶ ἡ τῆς ἐνώσεως διαφόρων ἑλληνικῶν πόλεων εἰς ὁμοσπονδιακὴν πολιτείαν, μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος λέγων, ὅτι πρῶτος ὁ Θαλῆς, συλλαβὼν τὴν εὐφυῆ καὶ λυσιτελεῖν ιδεάν τῆς πολιτικῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μ. Ἀσίας καὶ προτρέψας αὐτάς, ὅπως διατηροῦσαι ἐκάστη τὴν ἰδίαν ἀνεξαρτησίαν συνενωθῶσι, συνίστα τὴν ἰδρῶσιν τῆς ἕως τότε ἀγνώστου ὁμοσπονδιακῆς πολιτείας ἀντὶ τῶν γνωστῶν συμμαχικῶν συνασπισμῶν.

Αἱ ὁμοσπονδιακαὶ καὶ ἐνωτικαὶ θεωρίαι ἔτυχον εὐρείας καὶ θεϊκῆς ἀναπτύξεως ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς. Εἰς τὴν ιδεώδη πολιτείαν καὶ τὴν ἠθικὴν τῆς Στοᾶς, διδασκούμενης τὸν σύνδεσμον πάντων τῶν ἀνθρώπων, εὗρον τὴν σταθερὰν αὐτῶν ἔκφρασιν αἱ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀσθενῶς καὶ ἀορίστως διατυπωθεῖσαι περὶ παγκοσμίου ἀδελφότητος θεωρίαι. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἡ κοινότης δὲν περιορίζεται εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ παρουσιάζεται ὡς μία σύμπαντα τὸν κόσμον περιλαμβάνουσα κοινότης, ἣτις διεπομένη ὑπὸ γενικῶν νόμων, πρέπει νὰ διάγῃ ἠνωμένη ἐν τάξει καὶ ἁρμονίᾳ βίον ἐνιαῖον, ρυθμιζόμενον οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς ἰσχύος, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ δικαίου. Κατὰ τὸν Ζήνωνα, τὸν ἰδρυτὴν τῆς Στοᾶς, πάντες οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ μετέχουν κοινῆς πολιτείας κυβερνόμενοι ἐν ἰσότητι ὑπὸ ἑνα νόμον, τὸν θεϊκόν. Ὁ δὲ διάσημος Στωϊκὸς Χρύσιππος ἔγραψε «περὶ Ὁμοιοῖας», «περὶ Δικαιοσύνης» καὶ «περὶ Πολιτείας», καθ' ἣν πάντες οἱ λαοὶ ἔπρεπε νὰ διάγουν ἐν ἀδελφότητι.

Ἰδέας τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς «οἰκειώσεως», ὡς ἔλεγον, τῶν ἀνθρώπων ἐκήρυσαν καὶ οἱ Νεοπλατωνικοὶ. Γενικῶς δὲ δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι πάντα σχεδὸν τὰ συστήματα τῆς ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ πᾶσαι σχεδὸν αἱ φιλοσοφικαὶ Σχολαὶ ἀπὸ τῶν πρώτων Ἰωνικῶν μέχρι τῶν τελευταίων τῆς Στοᾶς καὶ τῶν Νεοπλατωνικῶν, ἀσχοληθεῖσαι περὶ τὰς θεωρίας τῆς ἰσότητος, τῆς ὁμοιοῖας καὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων, περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ φυσικοῦ ἰδίου δικαίου, τοῦ ἀποτελέσαντος τὴν βάσιν τοῦ ὕστερον ἀναπτυχθέντος Διεθνoῦς δικαίου, ἐκαλλιέργησαν καὶ ἐμμέσως προήγαγον τὴν ιδεάν τῆς ἐνώσεως τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους. Ἡ ὑπὲρ πάσας δὲ τὰς Σχολὰς σαφέστερα καὶ θεϊκώτερα διατυπώσασα τὰς περὶ ταύτην θεωρίας, εἶναι ἡ τῶν Στωϊκῶν. Αἱ περὶ ἰσότητος καὶ οἰκειώσεως τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους παλαιαὶ διδασκαλίαι ἀποκρυσταλλοῦνται παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς εἰς τὴν θεωρίαν τῆς κοσμοπολιτείας, οὐχὶ ἐν τῇ σημερινῇ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως «κοσμοπολιτισμὸς», ἣτις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἄρνησιν σχεδὸν τῆς ιδεᾶς τῆς Πατριδος καὶ τοῦ Κράτους, ἀλλ' ὑπὸ τὴν εὐγενῆ καὶ ἠθικῶς ὑψηλοτέραν ἐννοιαν τῆς ἀδελφώσεως καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας τῶν λαῶν. Ὅθεν δικαίως δύναται νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν Στοάν ἡ προτεραιότης διὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ιδεᾶς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Ἀνάλογος πρὸς τὴν σχέσιν φιλοσοφίας καὶ πολιτικῆς ἦτο καὶ ἡ σχέσις τῆς

ποιήσεως πρὸς τὴν πολιτικὴν. Οὐδεμία σχεδὸν ἐκ τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ φιλειρηνικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἐπέπνευσαν κατὰ καιροὺς τὴν ἰδέαν τῆς ἐνώσεως τῶν λαῶν, παρέμεινε ξένη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν. Οἱ ἐπικοὶ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐτόνισαν ὠραίους ὕμνους διὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς καὶ διεκήρυξαν τὰς ἀρχὰς τοῦ φυσικοῦ δικαίου. Ὁ Θέογνις «δέδοικεν ἀφραδίην ἔσορῶν καὶ σιάσιν λαοφθόρον». Ὁ Ἀνακρέων «οὐ φιλεῖ ὅς νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει». Ὁ δὲ μέγας Πίνδαρος ὕμνεῖ μὲ Θεῖαν ἕξαρσιν τὴν φιλόφρονα καὶ μεγαλόνορα Ἑσυχίαν, τὴν μεγιστόπολι θυγατέρα τῆς Δίκης, ἀποκαλῶν τὴν Εἰρήνην ὁμότροφον καὶ κασίγνητον τῆς Εὐνομίας καὶ ἀνακηρύσσων τὸν κατὰ φύσιν νόμον πάντων βασιλέα θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων. Ἀλλὰ ζωηρότερα καὶ παραστατικώτερα ἐκφράζονται αἱ τοιαῦται ἰδέαι εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, μάλιστα ἀπὸ τοὺς τραγικοὺς ποιητὰς, οἵτινες ἀποβαίνουν οἱ ἀπὸ σκηνῆς ἐπίσημοι διδάσκαλοι καὶ φορεῖς τῶν τριούτων ἰδεῶν. Ὁ Αἰσχύλος, ἐκφράζων ἐπανειλημμένως εἰς τὰς τραγωδίας αὐτοῦ φιλειρηνικὰ αἰσθήματα, ἐκδηλώνει σαφέστατα τὰς ὑπὲρ τῆς ὁμοιοῦσας τῶν πόλεων καὶ τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἀναφνομένων διαφορῶν γνώμας αὐτοῦ εἰς τὰς Ἰκέτιδας διὰ τῶν στίχων :

- » προμαθεὺς εὐκοινομήτης ἀρχά
- » ξένοισί τ' εὐξυμβόλους,
- » πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη
- » δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν.

Οἱ ὠραῖοι οὗτοι στίχοι, δι' ὧν ὁ Μαραθωνομάχος ποιητὴς ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως ἡ προνοητικὴ καὶ ἐπιμελῶς περὶ τῶν κοινῶν μεριμνῶσα κυβέρνησις προτοῦ νὰ ἐξοπλίσῃ τὸν στρατὸν λύη τὰς διαφορὰς πρὸς τοὺς ξένους διὰ φιλικῆς συνεννόσεως μὴ παραβλαπτούσης τὸ δίκαιον, ἀποτελοῦν ἀξίωμα ἰσχύον, ὄχι μόνον διὰ τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἀλλὰ διὰ πάντας τοὺς χρόνους καὶ πάντας τοὺς λαοὺς, μάλιστα δὲ τοὺς σημερινούς.

Ἐπὲρ πάντας ὑπέροχος εἰς τὴν ἀπὸ σκηνῆς πολιτικὴν διδασκαλίαν ἀνεδείχθη ὁ Εὐριπίδης. Ποίησας τὰς πλείστας ἐκ τῶν τραγωδιῶν αὐτοῦ εἰς χρόνους οὗς ἐμάστιζεν ὁ πόλεμος, ἐξέφρασεν εἰς θαυμασίους στίχους τὴν θλίψιν καὶ τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν προξενοῦν αἱ συμφοραὶ τοῦ πολυμόχθου Ἄρεως. Ἐμνεῖ συχρά τὴν βαθύπλουτον Εἰρήνην, τὴν καλλίστην ἐκ τῶν μακάρων Θεῶν, παραπονεῖται κατὰ τῶν πόλεων, αἵτινες, ἐνῶ ἠδύναντο διὰ τῆς συνδιαλλαγῆς νὰ συνεννοηθοῦν, λύουν τὰ ζητήματα διὰ τοῦ φόνου καὶ ὄχι διὰ τοῦ λόγου, θεωρεῖ στεφάνου ἀξίους τοὺς ἄνδρας, οἵτινες προσπαθοῦν διὰ τῶν σοφῶν λόγων νὰ ἀπομακρύνουν τὸν πόλεμον καὶ νὰ ἀσφαλίσουν τὴν εἰρήνην, εἰς δὲ τὰς «Φοινίσσας» διατυποῦται ἡ περίφημος ἀρχὴ τῆς

ισότητα και τῆς δικαιοσύνης, ὡς μόνης ἱκανῆς νὰ συγκρατήσῃ τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς τῶν πόλεων.

Αἱ περὶ πολιτικῆς ἐνώσεως καὶ κοινωνίας τῶν λαῶν ἰδέαι τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως ἔτυχον καὶ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς εἰς τὰ λεγόμενα «Κοινά», τῶν ὁποίων ἡ ἐμφάνισις παρουσιάζεται εἰς ὄλην σχεδὸν τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατοικηθεῖσαν χώραν καὶ διήκει ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν ἐσχάτων Ρωμαϊκῶν χρόνων. Οἱ πολιτικοὶ οὗτοι σύνδεσμοι, προελθόντες ἐξ ἄλλων παλαιότερων θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος, ἀπετελοῦντο κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς ἐνώσεως πολλῶν γειτονικῶν καὶ ὁμοφύλων πόλεων. Ἐξελισσόμενοι δ' ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ περιελάμβανον καὶ ἄλλας ξένας καὶ ἀνομοιογενεῖς πόλεις, αἵτινες διατηροῦσαι ἐκάστη τὴν ἰδίαν αὐτονομίαν καὶ αὐτοπολιτείαν, συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλας διὰ κοινῆς ἐξωτερικῆς ὁμοσπονδιακῆς πολιτείας, διὸ καὶ Συμπολιτεῖαι εἰς ὑστέρους χρόνους τὰ Κοινὰ ταῦτα ἐκλήθησαν. Ἀρχαιοτάτον πάντων εἶναι τὸ Κοινὸν τῶν Βοιωτῶν ἀναγόμενον εἰς τὸν 7ον καὶ ἐπέκεινα π.Χ. αἰῶνα, τὸ ὁποῖον, ἀριθμοῦν περὶ τοὺς 600 ἀντιπροσώπους, ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον εἰς τὸν Φίλιππον διὰ τὸ ἐν ἔτει 338 ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθῆν «Κοινὸν τῶν Ἑλλήνων». Ἐκ τῶν Κοινῶν τούτων δύο ἀπέκτησαν πανελλήνιον κῦρος, τὸ Κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν καὶ τὸ Κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν.

Περὶ τῶν ὀργανισμῶν τῶν «Κοινῶν» ἡ ἱστορικὴ παράδοσις συμπληρουμένη καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφικὴν μᾶς διέσωσεν ἱκανὰς εἰδήσεις, ὥστε παραβάλλοντες τοὺς ὀργανισμοὺς αὐτοὺς πρὸς τοὺς τὸν αὐτὸν εἰρημικὸν σκοπὸν προβάλλοντας ὀργανισμοὺς τῶν Η.Ε. καὶ τῆς προηγηθείσης Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, νὰ εὐρίσκωμεν πλείστας ὁμοιότητας.

Τελειότεροι καὶ συγγενέστεροι πρόδρομοι τῶν σημερινῶν Η.Ε. παρουσιάζονται εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων αἱ Ἀμφικτιονίαι. Αὗται ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἐνώσεις παρέχουσαι θρησκευτικὴν κοινωνίαν σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἐπήνεγκαν καὶ πολιτικὴν προσέγγισιν τῶν ἀμφικτιόνων, ὑπαγορευθεῖσαν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ὁμαδικῆς προστασίας τῶν κοινῶν συμφερόντων. Τοιαύτας ἐλληνικὰς Ἀμφικτιονίας ἔχομεν: Τὴν Ἀμφικτιονίαν τοῦ Ἄργους, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφεραν οἱ Μεσσήνιοι τὰς πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας διαφορὰς αὐτῶν. Τὴν Ἀμφικτιονίαν περὶ τὴν Καλαύρειαν, τὸν σημερινὸν Πόρον, τῆς ὁποίας μεταῖχον καὶ αἱ Ἀθῆναι. Τὴν Ἀμφικτιονίαν τῆς Δήλου, ἣτις ἀπετέλεσε σύνδεσμον τῶν νησιωτῶν καὶ τῶν εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου οἰκούντων Ἰώνων. Ἄλλ' ἡ περιφημοτάτη καὶ πάσας τὰς ἄλλας ἐπισιτιάσασα, ὥστε αὐτὴ κυρίως ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ ὄνομα Ἀμφικτιονία νὰ διεκδικήσῃ, ἦτο ἡ Δελφικὴ, ἣς μετεῖχον ὡς μέλη δώδεκα ἔθνη καὶ ὄχι πόλεις. Τὸ ἔργον αὐτῆς

ὄργανον τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς γενικῆς τάξεως. Ὁ σκοπὸς λοιπόν, ὃν ἐπεδίωκεν ἡ Δελφικὴ Ἀμφικτιονία, ἡ διατήρησις δηλονότι τῆς εἰρήνης καὶ ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τὴν τήρησιν τοῦ κοινοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου, ἦτο ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν σημερινῶν Η. Ε. ὀργανισμοῦ διεθνοῦς, μερμινῶντος περὶ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ περὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς Ἀμφικτιονίας ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἑλληνικὴ πολιτικὴ ὀργάνωσις, ἣτις ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα, τὸν σκοπὸν, τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν ὀργανισμὸν παρουσιάζει ἀκόμη περισσοτέρας καὶ μεγαλυτέρας ὁμοιότητος καὶ ἀναλογίας πρὸς τὰ Η. Ε. Εἶναι τὸ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' ἰδρυθὲν «Κοινὸν τῶν Ἑλλήνων», τὸ ὁποῖον διὰ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ σημασίαν ἀπεκλήθη δικαίως τὸ μέγιστον τῶν πολιτικῶν κατορθωμάτων τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου βασιλέως.

Μεγάλῃ καὶ σπουδαίᾳ ἐπιγραφῇ, εὐρεθεῖσα πρὸ 25 ἐτῶν εἰς τὸ Ἴερον τῆς Ἐπιδαύρου, μᾶς διέσωσε τὸ καταστατικὸν τοῦ Κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνον δλόκληρον σχεδὸν τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, ἀπετέλει πανελλήνιον ἔνωσιν καὶ ἐπεδίωκε τὴν ῥύθμισιν καὶ τὴν παρίωσιν εἰρηρικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν πόλεων. Βάσις αὐτοῦ ἦτο ἡ «κοινὴ εἰρήνη», ἣτις δὲν ἦτο προαιρετικὴ, ὡς ἦτο εἰς τὰς ἄλλας ἐνώσεις καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἀμφικτιονίαν, ἀλλ' ἦτο ἀπολύτως ὑποχρεωτικὴ, ἡσφαλίζετο δὲ δι' ὄρκων καί, ὅπερ σπουδαιότατον, ἐφρουρεῖτο δι' εἰδικῆς φρουρᾶς διοικουμένης ἀπὸ Μακεδόνα στρατηγόν, ὅστις μένων μονίμως ἐν Ἑλλάδι, πιθανότατα ἐν Κορίνθῳ, ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ «ἐπὶ τῇ κοινῇ φυλακῇ τεταγμένου». Κυρίαρχον σῶμα εἶναι τὸ «Συνέδριον τῶν Ἑλλήνων», τὸ ὁποῖον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν μετεχουσῶν τοῦ Κοινοῦ πόλεων συνήρχετο εἰς τὰς τακτικὰς ἐν καιρῷ εἰρήνης συνόδους συγκροτουμένας τρις τοῦ ἔτους εἰς τὰ πανελλήνια ἱερά, ὅπου καὶ ὅταν ἐτελοῦντο οἱ πανελλήνιοι ἀγῶνες, καὶ εἰς τὰς ἐν καιρῷ ἀνωμαλιῶν ἐκτάκτους, ὅπου ἤθελον ὀρίσει οἱ πρόεδροι μετὰ συνεννόησιν τοῦ ἐπὶ τῇ κοινῇ φυλακῇ τεταγμένου. Τὸ συνέδριον δικάζει τὰς μεταξὺ τῶν μελῶν ἀναφρομένας διαφορὰς καὶ τὰς παραβιάσεις τῆς κοινῆς εἰρήνης, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτοῦ εἶναι ἀνέκκλητοι. *Veto* δὲν ὑπῆρχε. Τοῦτο ἐθεσπίσθη ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, οἵτινες ὁμως ἔκαμναν χρῆσιν καὶ ὄχι κατάχρησιν αὐτοῦ. Τὸ συνέδριον ἐθεωρεῖτο ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ ἠδύνατο γὰ ἐπιληφθῆ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ μόνον ἂν παρίσταντο σύνεδροι περισσότεροι τοῦ ἡμίσεος, τὴν δὲ διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου ὄριζον οἱ πρόεδροι, οἵτινες ἦσαν πέντε, ὄριζοντο δὲ διὰ κλήρου ἐκ τῶν συνέδρων οὐχὶ πλείονες τοῦ ἑνὸς ἕξ ἐκάστης πόλεως μέλους. Οἱ πρόεδροι συνεκάλουν τοὺς συνέδρους, ἐξέδιδον τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν συνεδριῶν, ἐπεμελοῦντο τῆς ἀντιγραφῆς τῶν ἀποφάσεων τοῦ συνεδρίου, κρατοῦντες αὐτοὶ ἀντίγραφα σεσημασμένα, εἰσῆγον τὰς προτάσεις εἰς τὸ συνέδριον καὶ ἐφρόντιζον περὶ τοῦ μετ' εὐκοσμίας ἀγορεύειν καὶ

συζητεῖν ἐν αὐτῷ, ἐπιβάλλοντες πρόστιμον εἰς τὸν ἀτακτοῦντα εἰς τὴν συνεδρίασιν. Ὁ θέλων νὰ ὑποβάλῃ πρότασιν ἢ καταγγελίαν, ὄφειλε νὰ δηλώσῃ τοῦτο ἐγγράφως εἰς τοὺς προέδρους, οὔτοι δὲ νὰ προβάλλουν τὸ ζήτημα εἰς τοὺς συνέδρους. Οἱ πρόεδροι ἦσαν ὑπεύθυνοι διὰ τὰς πράξεις αὐτῶν ἐνώπιον τῶν συνέδρων εἰς τὴν πρώτην ἐπακολοθυοῦσαν συνέλευσιν. Ἐν πόλις τις δὲν ἤθελεν ἀποστείλει κατὰ τὰς ὁμολογίας συνέδρους εἰς τὰς συνόδους, ὄφειλε νὰ ἀποτίσῃ δι' ἕκαστον ἀπουσιάζοντα συνέδρον ὠρισμένον πρόστιμον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ ἐκάστης πόλεως ἀποστελλομένων συνέδρων ὀρίζετο ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς, ἐκάστη δὲ πόλις εἶχεν ἐν τῷ συνεδρίῳ τόσας ψήφους ὅσους εἶχε συνέδρους· εἶναι δὲ τοῦτο καινοτομία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς παλαιότερας ὁμοσπονδιακὰς ὁργανώσεις, ὅπου ἐφηροῦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἰσοψηφου. Ἐν γένει ὁ ὁργανισμὸς τοῦ Κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων παρουσιάζει καταπλήσσοσαν εὐρυθμίαν, οὐδεμία δὲ ἄλλη ἀμφικτιονικὴ ἢ ὁμοσπονδιακὴ ὁργάνωσις ἔχει μεγαλύτεραν σχέσιν πρὸς τὰ σημερινὰ Η. Ε. ἀπὸ τοῦ Κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων. Πρόγραμμα αὐτοῦ ἦτο ἡ «κοινὴ εἰρήνη», ταύτης δὲ ἠδύνατο νὰ μετέχη πᾶσα πόλις ἀνεξαρτήτως πολιτεύματος, εἴτε δημοκρατουμένη, εἴτε ὀλιγαρχουμένη, εἴτε βασιλευμένη. Εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ κοινοῦ συνεδρίου ὑπέκειτο πᾶσα πρῶξις τείνουσα εἰς τὴν διατάραξιν τῆς εἰρήνης. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ σοβαρῶν ὑποθέσεων ἢ μεγάλων ἐγκλημάτων κατὰ τῆς εἰρήνης, τὸ συνέδριον ἐπελαμβάνετο αὐτοδικαίως τοῦ ἐλέγχου καὶ ἐδίκασεν αὐτὰ ἐν ὀλομελείᾳ· προκειμένου δὲ περὶ μικροτέρων διαφορῶν, τὸ συνέδριον ἐνήργει ὡς διαιτητικὸν δικαστήριον. Ἐπεμελεῖτο πρὸς τούτοις τῆς ἐλευθερίας τῶν θαλασσῶν καὶ ἐπέβλεπε τὴν ἀπὸ τῶν πειρατῶν ἀσφάλειαν τῆς θαλασσίας συγκοινωνίας.

Τὸ Κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ὁμοιάζει ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν Δελφικὴν Ἀμφικτιονίαν. Ὁ θεσμός, δι' οὗ ἠθέλησεν ὁ Φίλιππος νὰ ἐνώσῃ τοὺς Ἕλληνας δὲν ἦτο συμπολιτειακός, οὔτε συμμαχικός, ἀλλ' ἦτο ἀπότομον ἀμφικτιονικός. Ἐπὶ τῶν ἱερῶν θεμελίων τῆς παλαιᾶς ἀμφικτιονικῆς ιδέας, ἅτινα ἐστήριζον αὐτὰς τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ἅτινα ἀντελαμβάνετο ὑπάρχοντα ἀσάλευτα ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἐπεδίωξεν ὁ πολιτικώτατος καὶ ὀξυδερκέστατος Μακεδὼν νὰ στηρίξῃ καὶ τὴν νέαν αὐτοῦ ὁργάνωσιν, ἣτις ἀπέβλεπεν εἰς ἀληθινὴν «κοινωνίαν εἰρήνης». Ἐν ἡ σταδιοδρομίᾳ τοῦ Κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων χαλαρωθεῖσα ὑπὸ τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνακοπέισα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν Διαδόχων, δὲν κατέληξεν εἰς τὸν θρίαμβον, ὃν προῦριζον δι' αὐτὸ τὰ πράγματα καὶ ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ, ἔδειξεν ἐν τούτοις πόσον ἰσχυρὸν ἦτο τὸ ὁμοσπονδιακὸν πνεῦμα ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐπέδρασε σημαντικῶς ἐπὶ τὸν περαιτέρω πολιτικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων, αὐτὸ κυρίως συντέλεσαν εἰς τὸ νὰ παραχθῶν ἐν Ἑλλάδι οἱ λαμπροὶ ὁμοσπονδιακοὶ καρποὶ τοῦ τρίτου αἰῶνος. Πάντως ἡ «Κοινὴ εἰρήνη» καὶ τὸ προστατεῦον αὐτὴν «Κοινὸν τῶν Ἑλλήνων», τὸ ὁποῖον

ἴδρυσε Φίλιππος δ' Β', ἀποτελεῖ τὸν πληρέστερον πρόδρομον τῶν σημερινῶν Η. Ε. Εἰς τινὰ δὲ σημεία, ὡς π.χ. τὴν ἐξουσίαν τοῦ «ἐπὶ τῇ κοινῇ φυλακῇ τεταγμένου», θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διδάσκαλος εἰς τὰ Η. Ε. εἰς τὰ ὁποῖα ὁσημέραι καὶ ἀναγκαιοτέρα ἐμφανίζεται ἡ συγκρότησις μονίμου διεθνοῦς στρατιωτικοῦ ἢ ἀστυνομικοῦ σώματος διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς εἰρήνης. Τὴν ἴδρυσιν τοιοῦτου σώματος προβλέπει τὸ ἄρθρον 43 τοῦ Χάρτου τῶν Η. Ε. Προτείνων δὲ ταύτην καὶ ὁ ἀξιότιμος Γεν. Γραμματεὺς τῶν Η. Ε. κ. Τρύμβε - Δῆ εἰς τὴν τελευταίαν ἐτησίαν ἐκθεσὶν του, χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς μέλλουσαν νὰ ἐνισχύσῃ τὸ κῆρος τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ τοὺς ὀργανισμοὺς τῶν παλαιῶν Ἀμφικτιονῶν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν ὀργανισμὸν τῆς νέας Ἀμφικτιονίας τῶν Η. Ε., οὔτε καὶ νὰ ἐπιχειρήσωμεν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ τελευταίου. Καὶ ὁ σκοπὸς καὶ οἱ ὄροι οἱ διαγράφοντες τὸ ἔργον, εἶναι σχεδὸν οἱ αὐτοί. Πολλὰ ἄρθρα, ὅχι μόνον κατ' ἔννοιαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ λέξιν εἶναι ὅμοια. Βεβαίως ὁ ὀργανισμὸς τῶν Η. Ε. εἶναι εὐρύτερος, ἐκτενέστερος καὶ πληρέστερος, ὅχι μόνον τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς προτελευταίας Ἀμφικτιονίας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὴν ὁποίαν ἤλθαν νὰ διαδεχθῶν καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολλὰ θὰ διδαχθῶν τὰ Η. Ε.

Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ σκοποὶ τῶν Η. Ε. διατυπούμενοι εἰς τὰ 111 ἄρθρα τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν, δὲν εἶναι μόνον ἡ διατήρησις τῆς εἰρήνης καὶ ἡ ἐδραίωσις τῆς ἀσφαλείας, ἐξυπηρετούμεναι ἀπὸ τὰ δύο κυριώτερα ὄργανα, τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν καὶ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, ἀλλὰ ἐκτίθενται καὶ εὐρύτεροι σκοποὶ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐν γένει πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπιδιώκονται δὲ οἱ σκοποὶ οὗτοι διὰ τῆς ἀναπτύξεως φιλικῶν σχέσεων καὶ διεθνοῦς συνεργασίας μεταξὺ τῶν ἔθνῶν πρὸς λύσιν οἰκονομικῶν, μορφωτικῶν, ἐπιστημονικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἀνθρωπιστικῶν προβλημάτων καὶ ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ ἰδιαιτέρου ὄργανου, τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συμβουλίου, μάλιστα δὲ διὰ τοῦ ἰδρυθέντος εἰδικοῦ ὀργανισμοῦ ΟΥΝΕΣΚΟ, ὅστις λειτουργεῖ ὡς παραφυὰς τῶν Η. Ε. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ προγράμματος τοῦ ΟΥΝΕΣΚΟ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐκπαίδευσέως εἰς τὰς καταστραφείσας ἐκ τοῦ πολέμου χώρας, εὐπρόσδεκτα δὲ εἶναι καὶ τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα στελλόμενα σχολικὰ ὑλικά, ἐπιστημονικὰ ὄργανα, βιβλία καὶ περιοδικὰ κατανεμόμενα εἰς τὰς κρατικὰς καὶ πανεπιστημιακὰς βιβλιοθήκας. Ἐπίσης τὸ Κοινωνικὸν Συμβούλιον μεριμνᾷ ὑπὲρ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα βοήθειας, ἰδίως διὰ τὰ παιδιὰ.

Ὡς κυριωτέραν ἀρχὴν δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐκείνην, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται εἰς τὰ Η. Ε. ἡ ἐπέμβασις εἰς ζητήματα ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀρμοδιότητα τῶν Κρατῶν, καὶ τὴν ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἰσότητα αὐτῶν. Σύμφωναν μὲ τὴν ἀρχὴν

αυτήν ὅλα τὰ μέλη ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν καὶ ἔχουν ἕκαστον μίαν ψήφον. Ἡ Ἰσλανδία π. χ. μὲ 130.000 κατοίκους καὶ ἡ Ἀμερικὴ μὲ 130.000.000 εἶναι ἰσόψηφοι εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῶν Η. Ε.

Ἄν ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν Η. Ε. δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ «Ἐκκλησία» τῆς Ἀμφικτιονίας, ὡς ἐκτελεστικὸν ὄργανον δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖον φέρει ἀποκλειστικῶς τὸ βᾶρος τῆς διεθνοῦς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας. Ὡς κυριότατον δὲ παράγοντα τῆς ἐξασφαλίσσεως τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου ὁ Χάρτης τῶν Η. Ε. ἐθεώρησε τὴν ὁμοφωνίαν τῶν πέντε μονίμων μελῶν, ἴτιοι τῶν πέντε Μεγάλων Δυνάμεων. Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην βασίζεται τὸ σύστημα ψηφοφορίας τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, καθ' ὃ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας ἐπὶ τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἑνδεκα μελῶν, εἰς ἣν ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ περιλαμβάνονται αἱ τῶν μονίμων πέντε μελῶν. Ἐὰν μία ἀπόφασις συγκεντρῶνῃ ἐπὶ πῆφους, ἀλλὰ ἔν ἐκ τῶν πέντε μονίμων μελῶν ψηφίξῃ ἐναντίον, τότε ἡ ἀπόφασις ματαιοῦται. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ περίφημον «*Veto*», τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ γενομένη κατάχρησις ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν πέντε Δυνάμεων καὶ μάλιστα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα, ὅπου τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς ἀποτέλεσμα. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ διορισμὸς τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις παρὰ τὴν ὀρθὴν σκέψιν τῶν διορισάντων καὶ παρὰ τὴν καλὴν θέλησιν τῶν ἀποτελεσάντων αὐτήν, δὲν ἔφερε μέχρι σήμερον τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα.

Οἱ καθιερώσαντες τὸν «κανόνα τῆς ὁμοφωνίας τῶν μονίμων μελῶν» ἐπίστευον ὅτι ἡ ἀρνησικυρία θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιστάσεις καὶ δὴ πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ πολέμου, καὶ ὄχι μέσον ἀντιδράσεως καὶ εἰς ἀσήμαντα ἀκόμη ζητήματα. Πρὸς περιορισμὸν τῆς καταχρήσεως ταύτης, τῆς παραλυούσης τὴν λειτουργίαν τοῦ κυριωτέρου ὄργανου τῶν Η. Ε. ὑπεβλήθησαν πολλαὶ προτάσεις καὶ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος πρόκειται νὰ ἐξαρθῇ τὸ μέλλον καὶ αὐτὴ ἡ ὑπαρξις τῶν Η. Ε.

Ἡ ἡλικία τοῦ νεαροῦ θεσμοῦ τῶν Η. Ε. ἀριθμοῦντος τριετῆ μόνον βίον, δὲν ἐπιτρέπει αὐστηρὰν κρίσιν περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶναι μικρὸν καὶ ἀνεπαρκές, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν κρισιμότητα τῆς διεθνοῦς καταστάσεως καὶ τὰς τεραστίας δυσχερείας, τὰς ὁποίας ὁ τελευταῖος πόλεμος ἐκκληροδότησεν εἰς τὸν κόσμον.

Τὰ ἀποτελέσματα δὲ τῆς ἀνεπαρκείας ταύτης αἰσθάνεται ἀμεσώτερα ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν ἡ Ἑλλάς, ἣτις ταλαιπωρεῖται καὶ φθείρεται ἀπὸ τὴν ἔξωθεν ὑποκινουμένην καὶ ὑποβοηθουμένην ἀνταρσίαν. Μὲ τὰς μακρὰς καὶ πολλὰκις ἀκάρπους συζητήσεις καὶ μὲ παροχὰς συμβουλῶν, εὐχῶν καὶ συστάσεων, ἀπευθυνομένων εἰς

ὅτα μὴ ἀκουόντων, δὲν θεραπεύεται τὸ κακόν. Χρειάζονται γενναιότεραι ἀποφάσεις καὶ δραστικώτερα μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης καὶ διὰ τὴν ἀποσόβησιν τῆς καταστροφῆς. Εὐτυχῶς εἶναι διάχυτος ἢ ἐντύπωσις ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα μελετῶνται καὶ παρήγορος ἢ ἐλπίς ὅτι λαμβανόμενα ἐγκαίρως θὰ συντελέσουν εἰς τὴν εὐδωσιν τοῦ σκοποῦ τῶν Η.Ε.

Ἦτο μοιραῖον ὁ νεαρὸς Ἀμφικτιονικὸς θεσμὸς νὰ ἀντιμετωπίσῃ εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του τὴν ἐχθρότητα, τὴν ἀντίδρασιν καὶ τὴν ὑπονόμωσιν, ἐμπνεομένην ἀπὸ τὸ ἀντίπαλον τοῦ ἰδικοῦ του εἰρηνικοῦ πνεύματος, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν πνεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ δλέθρου. Γύρω ἀπὸ τὸ βρεφικόν του λίκνον προβάλλον μὲ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πνιγμοῦ αἱ κεφαλαὶ τῶν ὄψεων, ὅπως καὶ εἰς τὸ λίκνον τοῦ Ἡρακλέους. Ἄλλ' ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι, ὅπως ὁ μυθικὸς ἐκεῖνος ἦρωας, καταβαλὼν βρέφος ἀκόμη τὸ θηρίον, ἀνδρωθεὶς ἔσωσε διὰ τῶν ἄθλων του τὸν τότε κόσμον, οὕτω καὶ τὰ Η.Ε. ἀνδρούμενα καὶ κρατυνόμενα θὰ γίνωσιν τὸ ἰσχυρὸν προπύργιον τῆς εἰρήνης καὶ ὁ ἀσάλευτος βράχος πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ θραύονται τὰ ὀποθενδήποτε ἐπερχόμενα κύματα τῆς ἐπιβουλῆς καὶ τοῦ κακοῦ. Ἡ δὲ δύναμις ἡμῶν θὰ κρατύνη καὶ θὰ στερεώσῃ τὰ Η.Ε. ὥστε νὰ ἀποβοῦν ὁ πανίσχυρος καὶ σταθερὸς φρουρὸς τῆς εἰρήνης καὶ ὁ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ ἀντληθῇ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ἀφοσίωσιν τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς εἰρήνης, ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην τῶν ἐθνῶν, ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ Η.Ε. πίστιν τῶν λαῶν καὶ ἀπὸ τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ὀφείλουσιν οἱ νὰ ὑποστοῦν διὰ τὴν εἰρήνην, ὅταν ἤθελε χρειασθῇ. Καὶ ὅταν τοῦτο συμβῇ, ὡς εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ὅταν δηλαδὴ ὁ Ο.Η.Ε. καταστῇ ὡς ὁ Ἡρακλῆς «ἀλεξίκακος», τότε, ὅπως προσήρχοντο οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι καθ' ἐκάστην δεκάτην ἕκτην τοῦ Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς διὰ νὰ προσφέρωσιν τὰς ἀναιμάκτους θυσίας εἰς τὸν βωμὸν τῆς Εἰρήνης, τῆς ὁποίας τὸ πάγκαλον ἄγαλμα τοῦ Κηφισοδότου εἶχε στηθῇ εἰς τὴν Ἀγορὰν παρὰ τοὺς ἀνδριάντας τῶν Ἐπωνύμων, τότε θὰ προσερχώμεθα καὶ ἡμεῖς καθ' ἐκάστην 24ην Ὀκτωβρίου, ἡμῶν ὡρίσθη ὡς ἡμέρα τῶν Η.Ε., ὅχι μὲ τὸ αἶσθημα τῆς ἀνησυχίας, τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος ποὺ μᾶς κατέχει σήμερον, ἀλλὰ μὲ τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀσφαλείας διὰ νὰ πανηγυρίζωμεν τὴν εἰρήνην χαιρετίζοντες τὴν ὁμόνοιαν, τὴν γόνιμον ἐργασίαν, τὴν πρόοδον, τὸν πολιτισμὸν καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ μᾶς δίδει ἢ εὐλογημένη εἰρηνικὴ ζωὴ.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Σ. Κουγέα ὁ Πρόεδρος κ. Κωστ. Τριανταφυλλόπουλος λέγει τὰ ἑξῆς:

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν τὸν κ. Rangel d' Castro τὸν ὁποῖον θὰ ἔχωμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκούσωμεν μετ' ὀλίγον.

Ὁ κ. Rangel d' Castro, μέλος τῆς Βραζιλιανῆς Ἀκαδημίας, διαπρεπῆς διπλωμάτης, προΐσταται τῆς Βραζιλιανῆς ομάδος τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐντολοδόχου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Δὲν ἐκπροσωπεῖ μόνον τὰς ὑψηλὰς ἰδέας τοῦ Ὄργανισμοῦ ἀλλὰ καὶ ζῆ ἀπὸ μακροῦ μέσα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν πρᾶξιν καὶ δὴ τὴν πρᾶξιν τοῦ παρόντος καὶ συνεπῶς περιβάλλεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐμπειρίας, τὸ ὁποῖον τόσον ἐντονον λάμπει ἐντὸς τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἢ κατὰ Πλατωνικὴν παραδόσιν θεραπεύουσα τὴν ἡρεμον σκέψιν καὶ ἐπιζητοῦσα τὴν ἀλήθειαν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ εἶπῃ σήμερον μετὰ πόσης στοργῆς παρακολουθεῖ τὸ δυσχερὲς ἔργον καὶ πόσον ἐκτιμᾷ τὴν μεγάλην προσπάθειαν τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἣς τὰ ἀξιότιμα μέλη ἐργάζονται ἀόκνως, μετ' ἀφοσιώσεως, ἀπροσωποληψίας οὐχ ἦττον δὲ καὶ αὐτοθυσίας.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Rangel d' Castro ἀπευθύνει σήμερον ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Βαλκανικὴν Ἐπιτροπεῖαν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κ. **Rangel d' Castro**, ἀντιπρόσωπον τῆς Βραζιλίας παρὰ τῇ Βαλκανικῇ Ἐπιτροπῇ, ὅστις ὠμίλησε σχετικῶς πρὸς τὴν ἴδρυσιν, ἀποστολὴν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.